

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 „ — „
Negyedévre . . . 2 „ 50 „
Egy óra . . . — „ 85 „
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT. Mária-u. 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével
szemben,
hová az előfizetések és a lap
szétküldésére vonatkozó föl-
szólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. tábla átellenében.
hová a lap szerelmi részét
illető minden közlemény
intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vezeti

Drága szövetségeseink.

Pécs, 1896. december hó 2.

Kormánypárti politikusok mindig nagyra voltak a függetlenségi és 48-as párttal való vitatkozásaikban azzal az okoskodással, hogy a függetlenségi program ellenkezik Magyarország jól felfogott érdekével, mert ha külképviseletünk és hadseregünk nem lenne Ausztriával közös, a monarchia megszűnnék nagyhatalom lenni, az ugynevezett európai koncertben kivennék a kezünkől a primhegedűs legfőbb mint bögőhordozók kulloghatnánk a banda után.

Mert ugyan ki keresné ennek a szegény Magyarországnak a szövetségét; pedig hát szövetségeseinkre szükségünk van, mert ezek nélkül egyszerre csak felfalja bennünket a muszka s úgy elpusztulnánk a föld színéről, mintha soha itt se lettünk volna. Okos politikus tehát örül a közös hadseregnek és diplomáciának, mert így lehetünk csak egy hatalmas monarchiának alkotó része, a melylyel a többi nagyhatalmak szívesen szövetségesnek és segítenek megvédelmezni mindenféle támadás ellen különösen a magyar érdekeket.

Ezt a nagyon okos beszédet a kormánypárti publicisták annyiszor s oly sokféle változatban emlegették, hogy a legtöbb ember már szégyenlette volna magát ennek igazságában kételkedni, hiszen akkor a világ nem tartaná „okos politikusnak.“ Így vert aztán lassankint gyökeret a köztudatban az a hit, hogy a monarchia nagyhatalmi állására első sorban Magyarországnak van szüksége, hogy ezt a nagyhatalmi állást csakis közshadsereggel és diplomáciával tarthatjuk meg, végül, hogy az a középeurópai szövetség, a melynek nagyhatalmi állásunk révén tagjai lehetni szerencsénk van, főleg a mi érdekeink védelmére szolgál.

Ezért a hármasszövetség egészen olyan politikai bálványává nőtte ki magát nálunk, mint maga a hatvanhetes alap; mindakettőt feltétlenül dicsőíteni, örökös és változhatatlan fentartásukat hirdetni szent dogmává lett, a melynek minden feszegetése felségsértés-számba menő politikai szakadarságnak minősített.

Pedig nem kellett hozzá egyéb egy kis józan logikánál, hogy mindenki átlát-hassa, mikép abban a felmagasztalt hármasszövetségben mi vagyunk megint a megcsalatottak. Hiszen ha Oroszország csakugyan olyan veszedelmes ellenségünk, hát akkor ennek az ellenségünknek a megbénítására soha kedvezőbb alkalom nem kínálkozott, mint az orosz-török háború idején, amikor a szegény oszmán birodalom, az európai diplomáciának ez a beteg embere, óriási erőfeszítéssel és senki által nem remélt sikerrel küzdött magára hagyottan az északi kolosszussal. Ha ekkor segélyére sietünk a hős török hadseregnek, beláthatatlan időig megbéníthattuk volna a muszka hatalmat keleten s mi lettünk volna a legbefolyásosabb hatalom a Balkánon. De akkor jóakaratu semlegességgel kedveskedtünk az oroszoknak s így lehetetlen, hogy a mi diplomáciánk már akkor is olyan ellenségünknek tekintette, mint a mikor ellene a hármasszövetségbe belépett.

Egészen más tehát annak a hármasszövetségnek a története, meg a tendenciája, mint azt velünk elhitetni akarták. Létrehozta ezt a szövetséget Bismarck politikai lángeszze, hogy biztosítsa Németországnak a franciáktól elcsipett zsákmányt. A reváns-politika egészen az oroszok karjaiba vetette a franciákat, viszont Oroszország is nagy hálával lett adósává a franciáknak az 1877-ki háborúja alatt neki tett diplomáciai és társadalmi szolgálatokért, úgy hogy Franciaországban a reváns-eszme hívei az orosz segítségben való bizalom által sarkalva már-már tulsúlyra vergődtek, amikor a vaskancellár egy ügyes sakkhúzással jeges zuhanyt zuditott a heves vérű reváns vitézek nyakába; létrehozta Németország szövetségét az osztrák-magyar birodalommal s odakiáltotta a franciáknak: „az oroszban hiába bizakodtok; ha ti megtámadtok engem, új szövetségeseim majd védelmezi a hátamat az orosz támadás ellen.“ Ugyanebből az intencióból kapcsolta magához Olaszországot is, nehogy ez csupa hálából 1859-ért utóbb még Franciaország mellé álljon.

Minket ugyan biztosított, hogy Németország viszont az esetleges orosz támadás ellen fog megvédelmezni s ennek

Andrássy nagyon megörült, mert még 1849-ből nagyon szerette az oroszokat s azért a hármasszövetség par excellence magyar érdekeket védő szövetségnek lett kikiáltva.

S ime mi sült ki ebből a szép szövetségből?

Mi segítettük megvédelmezni Németországnak Elzász-Lotharingia birtokát, állig fegyverben álltunk évtizedekig, elpocsékolunk milliárdokat, hogy a szövetségre méltóknak tartson Németország, a mely a francia hadisarc milliárdjait szórta hadseregére: de a mi érdekeink rítul el voltak árulva; értünk drága szövetségeseink az ujjukat sem mozdították volna, ha segítségükre valahogy szükségünk talál lenni.

A mi érdekeink a keleten összpontosulnak s ezek védelmére léptünk be a hármasszövetségbe s ime most kisl, hogy a velünk szövetséges Németország és Olaszország a mi hátunk megett titkos szerződéseket kötöttek az oroszokkal, hogy neki a Balkánon szabad kezet engednek. Ezek a titkos szerződések okozták aztán, hogy a szomszédos Szerbia, Montenegro, Bulgária, hol egy időig az osztrák-magyar birodalom barátsága nagybecsült kincs volt, egymásután orosz befolyás alá kerültek. Hja! mert Bismarck már nagyon régen kijelentette, hogy neki az Hekuba, mi történik a Balkánon. Mit törődik azzal Németország, hogy az orosz befolyás vasgyűrűje mind szorosabbra zárul az osztrák-magyar szövetséges nyaka körül!

Tehette ezt Bismarck bátran, ismerte ő az ő embereit s jól tudta, hogy a rövidlátó osztrák diplomácia nem fog erre azzal felelni: „ha neked a Balkán Hekuba, akkor nekünk meg méginkább Hekuba Elzász-Lotharingia; ajáljuk magunkat, drága szövetségeseink!“ Nem, a mi jeles diplomatáink ezt egy világért sem tették volna, pedig már akkor világos volt, hogy a hármasszövetség a mi érdekeinket nem védelmezi meg.

Ezért kell hát Magyarországnak feláldoznia állami függetlenségét; ezért kell lemondanunk hadsereg tartási és külképviseleti jogunkról: hogy Ausztriával közösen nagyhatalmat képezzünk, a melyet érdemes legyen más államoknak a maguk

Alkalmas karácsonyi és ujévi ajándékok

bevásárlása legolcsóbb és legmegbízhatóbban eszközölhető

ENGESZER MIKLÓS

31 év óta fenálló ékszer-, óra-, arany-, ezüst- és china-ezüst-raktárában,
Pécsett, az arany-hajó szálloda átellenében.

előnyére kizsákmányolni s aztán mint kifacsart citromot eldobni maguktól.

Valóban kár volt elhallgatni a trónbeszédben külpolitikánknak ezt a fényes eredményét: nagyon jól festett volna a hármasszövetség keretében a külön német-országi, meg az orosz-országi szerződés, mint az osztrák-magyar diplomácia szegénységig bizonyítványa.

* **A pénzügyi bizottság** megalakítása politikai körökben nem ok nélkül volt élénk feltűnés tárgya. Széll Kálmán visszavonulása a pénzügyi bizottság elnöki székéből összefüggésben áll azaz a törekvéssel, hogy a kormánypart bankártagjai közül nagyon sokan jogot formáltak arra, hogy ők is a bizottság tagjaivá legyenek és így döntő szavuk legyen az állam pénzügyi viszonyai felett való tanácskozásokban. Lányi, Radó, Benke és mások szintén be akartak jutni a bizottságba s így Széll férfinak elhatározásának kellett közbejőnni, hogy a jogosulatlan törekvéseket megakadályozza. Széll fellépésének köszönhető, hogy a bankárok helyébe Papp Géza, Terényi Lajos és Dobóczy választották meg. Jelenleg csupán Hegedűs és Gajári vannak még bent olyanok, mint akik egy-egy nagyobb pénzintézetnek igazgatósági tagjai.

* **Bedő Albert államtitkár távozása.** Bedő Albert, a földmívelési minisztérium címzetes államtitkára, országos főerdőmester, beadta állásáról való lemondását Darányi miniszternek és megvált hivatalától. Bedő főképp azért mondott le hivataláról, mert mint adminisztratív államtitkár nem maradhatott volna tagja a parlamentnek; kárpótlásul a földmívelésügyi miniszter a pénzügyminiszterrel egyetértéssel őt nevezi ki a szőlőfelújítási kölcsönt kiosztó bizottság elnökévé. Bedő utódjává, illetve a földmívelési minisztérium politikai államtitkárává nemeskéri Kiss Pált, Zólyom megye főispánját nevesítették ki, a ki mint passionátus és kitűnő gazda országoserte jó hírnévnek örvend.

* **A vám- és kereskedelmi szerződés felmondása.** Az Ausztriával fennálló vám és kereskedelmi szerződésünk, mint

feltétlenül megbízható forrásból értesülünk, magyar részről felmondattott. A felmondás közlése jegyzék alakjában történt, a melyet a magyar kormány az osztrák szeminisztériumhoz intézett és a mely már tegnap óta Badeni osztrák miniszterelnök kereke között van. A felmondást a magyar kormány a jegyzék bevezetésében a kiegyezési tárgyalásoknak eddigi menetével és a vám és kereskedelmi szövetségnek 23. §-ával okolja meg. — Az osztrák kormány ugyanez a forrás szerint szintén készült a felmondásra, de a magyar kormány ebben megelőzte, mint 1876-ban is, a mikor ez a felmondás szintén magyar részről történt meg.

H i r e k.

Pécs, 1896. december hó 2.

T é l.

— Az első hó. —

Az első hó lehullott. Szombat este nehéz felhők lopóztak el a házak fölé, vasárnap virradóra pedig, mikor a téli reggel fagyosága rázta meg a fákat, neki indult a puha fehér portéka, félénken szállva alá a fekete háztetőkre, galyakra, rögökre. A vasárnapi sötét hajnalban „roraté“-ra sietők kalapját, köpenyegét mintha megsózták volna, csillogó szemek tapadtak rájuk, egyre sürűbben, nagyobbodva, hogy a templom sötét boltzata alá a szálló pihék sürűjéből kibontakozó csupa egyforma, fehér alak surrant be.

A városi hó kérész életű, a reggel szüli — a délelőtt elpusztítja. A nehéz cipők, a lovak patái széjjelpréselik. házmeaterek elszörik, vagy a kibukkanó nap pusztítja, olvasztja széjjel a fehér, ezüzi takarót — csunya fekete vízzé, sárrá. . . Az utcák ilyenkor hasonlatosak a fehér abroszhoz, melyen tintát lóditottak végig, kegyetlenül csatagosak, kellemetlenek — egyre fogy. kisebbedik a fehér takaró, feliszszja az alattomosan szivárgó fekete, piszkos vize a sáros utcáknak. A városban a hónap nincs poézise. inkább gyűlöletes jószág, melyet csak seprük tudnak megbecsülni. Itt nem gyönyörűség a hó, hanem csak — szemét.

Az igazi hóvidék a provincia. A gazda ilyenkor már csöndes szivdobogással néz ki reggelente a sötét vidékre, nem jő-e már a várt takaró, amely a bepólyálja a vidéket? Vizsgálván a felhők járását, megazogolgtatja a levegőt, mert — gazdaszabály — a hónap illata van. Előre megérik a fák fölött, a domboldalon, amire szüksége is van, mivel a rusztikus embernek nincs időjósító reumája. Itt aztán tiszteletben születik meg a hó. Zsumara a hirtőke, nehéz felhő a fullajtárja. Mikor a felhők hasonlóak a karrarai márvány nehéz tömbjeihez, az ég szinte foszforeszkál s bizonyos, hogy megindul a havazás. Az éjjel megrázkodtak a felhők és kedveskedtek a gazdáknak. A csöndes falusi házak fehér füstje hóval vetekedett, a sövények bogaira hullámhabhoz hasonló portéka nehezedett. A domboldalon, a házak tetőin, a patak partján, a dűlők kerékvágásai közt, a földeken fehér lepel szaladt végig, kirívóvá téve a kósza varjucsapatok feketeségét. Fehér az ország, békés, csöndes takaró ápolja a vetést és a gazda nehéz csizmában kiállva a tornácra, csöndesen pipázgat maga elé:

— Hull a hó!

Napirend 1896. december 3-án

Naptár: csütörtök, dec 3. — Róm. kath.: Xav. Ferenc. — Prot.: Ferenc. — Görög-kel.: (nov. 21.): Bold. Assz. beavatása. — Zsidó: Chanukka 28. — Nap. kel. 7 óra 15 percek; nyugszik 3 óra 52 percek. Hold kel. 5 óra 51 percek délután; nyugszik 2 óra 20 percek éjjel.

Időjárás: hőmérséklet 1 Celsius fok hideg; lényomás 749. — Kilátás a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: száraz idő, hőemelkedés, keleten csapadék várható.

Színház: „A garasos alispán“, vigjáték 3 felvonásban.

— **(Jövő évre mégis csak lesz püspökünk.)** A jogakadémiában létező két egyesület: az „Olvasókör“ és „Segélyszegylet“ a püspöktől évenként 50—50 forintot szokott kapni, most hogy püspök nincs, a vallás és közoktatásügyi minisztériumhoz folyamodtak jogászaink ezen összegnek a pécsi püspökség időközi jövedelmeiből való kiutalása végett. A minisztérium a napokban kelt leiratában mégis csak 25—25 frtot utalványo-

A „Pécsi Figyelő“ larcája.

A vetélytársak.

— Marrott Emil. —

A dal, amelyet maga szerzett és maga játszott el jegyzésnek, lágyan elhangzott. A leány szögörre támaszkodva, melán tekintett reá és leste a hangok elmúlását.

— Nos, kérdezte a művész, — hogy tetszik neked?

— Gyönyörű! felelt a leány, bensőségesebb, igaz csodálattal. Istenem, milyen boldogság lehet ily szépen alkotni, teremteni. És nagyot sóhajtott.

A zongora volt éltetadója a leánynak is, az ifjunak is, de az ifju művész volt, teremtő, Isten kegyelméből való művész, a leány nem vitte sokra, csak jónévű, keresett zenetanár volt. Hébe-hóba adott egy hangversenyt, azt is csak azért, hogy barátainak és tanítványai szülőinek megmutassa, mennyit tud s mire tanítja növendékeit. Mostanában nem is vágyott többre; az élet lemondásra tanította.

A fiatal művészt régóta ismerte. Atyjának volt tanítványa a bécsi konzervatóriumon és akkoriban járatos volt a házukba. A lelkes ifjut csakhamar megszerette, nem, imádni kezdte titokban, de szenvedélyesen. Az ifju

nem sokat foglalkozott vele s így semmit sem vett észre. Egyszer aztán elutazott Párisba, Londonba, tovább tanulni a művészetet. Ott kedvezett neki a szerencse. Hírnévre tett szert s a lapok nagy jövőt jósoltak neki.

A leány rosszabbul járt. Atyja meghalt s ő magára maradván küzdött az életgonddal. A létért való küzdelem nehéz volt, de a leány átvégződött rajta és most elég jó helyzetben volt.

A nyáron ismét találkozott a művészszel; viszontlátták egymást tíz év után. Tiroiban történt, egy kis üdülőhelyen. A művész egy három éves kis gyermekkel jött s a gyermek azonnal megszerette a leányt. Ez az önkéntelen gyermeki szeretet sürűbben összehozta őket. Zenéltek, csévegtek és egész nap együtt voltak. A művész megunt a világot s a családi tűzhely nyugalomára vágyott; a gyermeknek is szüksége volt anyára. Hát megkérte a barátnője kezét.

A leány odaadta. Hogy egyszer már szerette s hogy mily kínos éveket élt át, azt eltitkolta. Egyszerűen megígérte, hogy gyermekének jó anyja, neki jó barátja és hitelessége lesz. Szerelméről nem is beszéltek, csak kölcsönös rokonszenvről és barátságáról, bizalomról és egyetértésről. A leány ismerte jövődjé férjének életét. Az nagyon szerette gyermekének anyját, éveken át delgette. De az asszony bolonddá tartotta, vagyonilag tönkretette és rutul megcsalta. A

művész ekkor szakított nevével, aki azóta elzüllött.

Mindezt ő maga mondta el menyasszonyának, aki szótlanul hallgatta s csak annyit jegyzett meg:

— Ha csak valóban elfeledted! Mondd, csakugyan nem szereted már?

Amire a művész felfortyanva est felelte:

— Hogy szerethetném azt a becselent, aki elhagyott engem, elhagyta gyermekét?! — Azt hiszem, te hagytad el őt. Nem ugy mondtad?

— Az egyre megy, válaszolt pirulva a művész. — Boldog vagyok, hogy megszabadultam tőle. Reám néze meghalt.

Mindketten hallgattak.

Hat hete már, hogy Bécsben voltak. Hangversenyt akart adni, hogy legújabb szerzeményeit bemutassa.

A leány magához vette a gyermeket s míg ő dolgai után járt, a nénye őrizetére bizta, aki a háztartást vezette. Az apa dolgozott és készült. Csak este látogatott el menyasszonyához s ott maradt néhány óráig. De a gyermek ilyenkor már aludt.

A leány kérte a művészt, hogy játszsza el a dalt még egyszer. Az fejét rázta s így szólott:

— Fáradt vagyok, Iona! Majd később, ha akarod.

És gondolataiba merült. Bizony nem

zott ki asszal, hogy a második részletet a jövő év elején kinevezendő püspök fogja majd kiutalni.

— **(Pályázat a főjegyzői állásra.)** Ma reggel függesztették ki a város-ház kapuja alatt a pályázati hirdetményt, mely szerint a főjegyzői s esetleg üresedésbe jövő tanácsnoki és I-és aljegyzői állásokra a kérvények folyó hó 8-áig beadandók a polgármesteri hivatalban. Tudomásunk szerint a főjegyzői állásra Tróber Aladár tanácsos és Nendtvich Andor I. aljegyző pályáznak.

— **(A közigazgatási bíróság)** tagjait értesülésünk szerint, még e hónap első felében kinevezik. A huszonnégy bírói állásra a belügyminiszterhez 840-nél több pályázat érkezett.

— **(Az árvák karácsonyfája.)** A megyei árvaház kis lakói minden esztendőben meg szokták kapni a maguk karácsonyfáját jószívű emberbarátok kegyéből, a melyen épp úgy kigyulladnak az apró viaszgyertyácskák, mint a gazdagokén s a mely épp úgy tele van aggatva szem-szájnak kellemes dolgokkal, mint azoknál, kiknek boldog szülői körben adatott megünnepelni a kis Jézus születését. Főlkéri az árvaház gondnoksága azokat a jó sziveket, a kik az apátlan, anyátlan kicsikéknek egy kis örömet akarnak okozni, hogy az árvák karácsonyfájára szánt adományait Kellér István megyei várnagyhoz küdeni sziveskedjenek.

— **(Áthelyezések a vasutnál.)** Jól értesült helyről a következőket vesszük: Kis Gyula, a pécsi forgalmi főnökség kiváló szorgalmu hivatalnok, szolgálattételre behivatott a zágrábi üzletvezetőség III. (forgalmi) osztályába. Menyhárt Béla barcsi m. á. v. képviselő pedig kineveztetett ujdombóvári állomásfőnöknek.

— **(Betörés.)** Az elmúlt éjjel Krausz Salamon szigeti országot 98. sz. a lakását azok a bizonyos urak látogatták meg, a kiknek Papakozta a véd-szentjük és a pitvarból

két zsák káposztát, egy zsák kukoricát, a cselédnek otthagytott ruhaneműit, a pincéből pálinkát és hat darab tejes kannát magukkal vittek. A rendőrség a tetteseknek nyomában van.

— **(Uj ügyvéd.)** A pécsi ügyvédi kamara közhírré teszi, hogy Dr. Péchy Károly ügyvédet Dárda székhelyiylajstromába folytatólag felvette Dr. Péchy Budapestról költözött át Dárdára.

— **(A pécsi polgári kerékpár egyesület)** f hó 5-én tartandó alakuló ünnepségén a polgári daloskör is közreműködik, amennyiben több énekdarabot fog előadni.

— **(Szerencsétlenség a Dunán.)** November hó 29-én esti 6-7 óra tájban Izsóp mellett elfolyó Ó Dunán hat herceg mároki sokac hazajövet az átelleni erdőből halálos szerencsétlenség áldozata lett. Ugyanis az erős szél következtében csónakjok felborult és öten nyom nélkül a habok alá tűntek, a hatodik pedig nagynehezen a partra evickélt, hol segély nélkül lévén, az éj dermesztő hidegben megfagyott. Nevők még eddig megtudható nem volt.

— **(A munkás sorsa.)** Az ujdombóvári vasutállomáson napirenden vannak a kisebb nagyobb vasuti szerencsétlenségek; dombóvári levelezőnk most ismét értesít bennünket egy végzetes szerencsétlenségről, mely már halálos kimenetelű volt. Papp András a neve azon szerencsétlen munkásnak, akivel ismét szaporodott a vasuti szerencsétlenségek lajstroma. Papp a dombóvári fűtőházban volt alkalmazva mint szolga és teendője volt az is, hogy a megérkezett kocsikat kitisztogassa, ha esetleg a lámpák még égnének, ugy azokat eloltogassa. Tegnapelőtt éjjel is hozzá akart látni tehát rendes munkájához, de éppen akkor jött egy vonat — mit ő a sötétség miatt nem vett észre — és annak egyik kocsiján levő futódeszka, melyen a kalauzok szoktak a jegyvizsgálás alkalmával

járni, oly szerencsétlenül ütötte el, hogy fejével az állomáson fölállított lámpaducok egyikének esett és eszméletlen állapotban került el a földön. Így találtak rá a többi munkások, kik rögtön hordágyra fektetve lakására szállították, hol tegnap — éppen nevenapján — a szenvedett agyráskódás következtében meghalt.

— **(Vonalmegnyitás.)** A kapelnoskovcei helyiérdekű vasut ünnepélyes forgalombahelyezése december 1-én történt nagy ünnepélyességgel Noskovcén. Pécaról Weinhardt Manó forgalmi főnök, Sommer Gyula osztálymérnökségi főmérnök; Zágrából Leitner Isor üzletvezető, Marsik főfelügyelő, Bende Andor főmérnök, a II. (pályafeuntartás) osztály főnöke stb. vettek részt. Volt bankett, melyet a Guttmanntanningyár cég rendezett. Ma pedig gróf Normann nagybirtokos ad az üszegyült notabilitásoknak fényes ebédet.

— **(Tolvaj bucsusok.)** Bucsú volt az elmúlt vasárnap Német Palkonyán. Bizonyára megéhezhettek a jó keresztények és nem volt pénzük, hogy a nagy korcsában csillapithassák éhségüket, mert csak az esthomály beálltát várták, és elemeltek Gincer József ottani bezárt istállójából két példány bürgét, a miből pompás büрге-paprikást csináltak. A tettesek még nem kerültek kézre, csupán annyi bizonyos, hogy ezek a jámbor bucsusok, akik kérés nélkül vitték el a másét, nagybudméri emberek voltak.

— **(Árpádkori temető.)** Siklóson Troll László birtokán ásás közben óségi sírokat tártak föl, a melyeknek leleteiről Wosinszky Mór szegvárdi esperes, hírneves régész megállapította, hogy az Árpád-házi királyok korából valók. Erre a birtokos folytatta az ásást és a munkások újabb csontvázakat hoztak felaszínre. Eddig összesen tizenhat csontvázat találtak, igen korhadt állapotban. Az újabbban fölászott csontvázak egyike mellett találtak két vékony rés karikafüggőt, egy másiknak a koponyája alatt szintén hasonló függőket találtak, jobb karcsontján

— S én hálát adok Istennek, hogy így van.

Ilona mosolygott, astán sóhajtott. Végül is átölelte a fejét és csókolta ast a két kék szemét.

— — — — —
Mikor Ilona néhány hét elteltével fáradtan jött baha a leckeórakról, már beesteledt. A néni titokzatos arccal fogadta:

— Találd el, ki volt itt, Ilona!

Ő ijedten lépett a szobába, ahol a kis gyermek kényelmesen ette a vajaskenyéret.

— Ne titkolódszál, néni. Mondd meg, kérélek nyiltan.

Az öreg nénike szemével a gyermek felé hunyorított és ast mondta:

— Az ő anyja! — Ilona megtántorodott. Le kellett ülnie. — Igen, a Jancsiika mamája. De én nem eresztettem be. Sirt és könyörgött, hogy látni akarja gyermekét. De amikor látta, hogy hasztalan kériel, eltávozott.

Ilona hallgatott. Nem kérdeste, hogy szép-e, fiatal-e. Ec különben is köszönyös volt előtte. Nem is volt féltékeny, csak szomorú, nagyon szomorú lett, mintha előre éreste volna a bekövetkezendő szerencsétlenségét.

Mikor Pál eljött, még mindig ott ült kalapostól, felöltöstől, ahogy hazajött.

— Mi bajod? Láttál valamit? — kérdeste Pál ijedten.

Ilona elmodta, mi történt és merőn nézett Pál arcára. A művész elhalványodott.

— Kitől tudta meg, hogy a gyermek

valami barátságos dolgok foroghattak a fejében. Meredten bámult a billentyűkre s összeráncolta homlokát; szinte megfélekedezett menyasszonyáról.

A leány halkán hozzálépett és ujjáival végigsimítva homlokát, résztvevőn kérdé:

— Kellemetlenséged volt valahol?

— Nem, nem! Csak fáj a fejem!

A leány kutató szemekkel vizsgálta. Csinos volt és értelmes arcú, de egy kissé kiélt. Sötét haja és kék szemei érdekes ellentében állottak. Egyszerre, mintegy magával vitatkozva így szólt a művész:

— Mit is képszél magában!

Ilona összeresztent.

— Ki, mondd, Pál, ki?

— Ó, az a... nem akarok erősebb kifejezést használni. Te nem szereted azokat. Levelet íratott barátnőjével és ast üzeni, hogy szomorú, elhagyott és nagyon vágyódik utánam. Mintha adnék valamit az ilyen komédiára!

— Ugy látezik! Hisz boszankodol miatta.

— Ments Isten! Hát ugyan mi közöm hozzá? És mit tehetek róla, hogy nem talált megint új szeretőt, akit megkoppaszthasson? Kérélek, minek is beszélsz róla?

— Én? Hisz te kezdte veled foglalkozni, nem én.

— Ugy? nos... mindegy. És átölelte menyasszonyát a fejét vállára nyugtatva, monda: egyedül te vagy jó, hűséges, megbízható és kedves.

Ilona nyugodtan hallgatta az egyre áradozóbb dicséreteket s csak annyit mondott:

— A sok dicséret — mondd csak, hogy szeretsz.

— Hiszen szeretlek, mondd a művész elbámulva.

— Szeretném, ha azt mondanád, hogy szerelmes vagy belém.

— Hát nem vagyok?

— Eszedben sincs! Ti férfiak csak a rossz asszonyok után bolondultok. Mikor aztán megszegényedve, bánatos szívvvel hozzánk, a jókhoz, a szelidekhez menekültök, nem maradt már csak valami árnyéka a szerelemnek, nem is szerelem, csak vágy a csend és nyugalom iránt. Mi nem ingereljük idegeiteket.

— Ostobaság!

— Nem egészen! Ismertél régebben, amikor még viruló leány voltam. Akkor észre sem vettél, rám sem is gondoltál. Miért, mert volt szeretőd. Ugy-e hogy volt.

— Már nem tudom.

— De volt, bizony tudom. Különbem nem mellőztél volna teljesen. Veletek, férfiakal, úgy kell bánni, mint Heine kívánta: en canaille. Ugy-e?

Pál nevetett s gyengéden monda:

— Nem tudom, gyermekem!

— Ugyan hagyd a dédelgetést. Jobb szeretném, ha haragudnál egy kicsit miattam. Rettegek a saját tökéletességemtől.

— Édesem, nem lehet rád haragudni.

— Sajnos, igazad van.

pedig közönséges sodrony vastagságu nyitható rés-karperecet, balkeze két ujján pedig egy-egy tömör részből készült karika gyűrűt, melyeknek alakja a mai jegygyűrűkével teljesen megegyezik. — Lehet, hogy még több és érdekesebb emlékre is fognak bukkanni.

— **(Nem hagyta magát kidobni.)**

Bosnyák Mátyás issépi lakos vasárnap délután oly nagymennyiségű karcost szedett be, hogy belekötött mindenkibe, a ki csak Petes Antal korcsmájában kóstolgatta az ideit. A korcsmáros felesége segítségével az ajtón ki akarta tessékélni az iszága frátert, de az nem engedte magát, hanem kirántotta mándlijából a kusstorát és a korcsmárosnét össze-vissza szurkálta. Az éppen jókor érkezett esendőrök pártfogásukba vették a késelő atyafit.

— **(„Megálljon kend — hó . . .“)**

A furkó-pusztai ispán hétfőn reggel árpát szállított három darab urasági kocsis urral. Ő maga előre ment Duna-Szekcsőre, míg a kocsisok csendesen baktattak a megakart szekerrel. De nem azért kocsis a kocsis, hogy meg ne szomjazzék, mert midőn a legelső utszéli csárdához értek, közös egyetértéssel leemelték egy zsákot és afféle isteni nedűért, a mit a törkölyből főznek, ott hagyták a korcsmárosnál. Házilag lesznek megbüntetve.

— **(Csendélet falun.)**

Nemcsak Pécsen, de Izsépen is megtörténik, hogy a kinek haragosa van s nem tudja másképpen rajta a boszuját kitölteni, hát beveri az ablakait. Így járt Izsépen Bragyaséd Ádám telkesgazda, a kinek régi haragosa, valószínűleg leánykori szeretője, Paulovits Kata tegnap éjjel összes ablakait beverte egy szőlőkaróval. Az eset a szolga bíróságnál vár megtorlásra.

— **(Koponya-lékelés.)**

Pfund Mihály és Rittlinger Ádám vókanyi lakosok vasárnap este belekötöttek a trinitási

korcsmában csendesen iddógáló Klárisz Mihály siklósi lakosba, s midőn már megelégelték a feleselést, egy szódavizes üveggel bevették a fejét. Az üveg ugyan nem tört el, hanem alaposan beszakadt a Klárisz polgártárs feje, hogy pár hétig megnyomhatja miatta az ágyat. A két iszága atyafi a siklósi járásbírószálg szállodájában ül.

— **(Olcsó világítás.)**

A nemrég felkapottá lett hordozható gázlámpák, melyek önműködőleg fejlesztik a gázt és bél nélkül égnek, valóban a legolcsóbb világítási eszköznek bizonyultak, a mennyiben dacára annak, hogy oly intenzív, fehér fényt adnak, mint a rendes Auer-égők, ezeknek a lámpáknak táplálása nem kerül többbe, mint óránként egy krajcárba. Most érkeztek Pécsre a legújabb és legdiszesebb kivitelű e fajta világításhoz alkalmas lámpák, melyek a pécsi bizományosnál, Wolheim és Spitzer király-utcai üveg, porcellán és lámpaáru kereskedésében megismerhetők és mondhatni aránylag olcsóbban szerezhetők be, mint a divatját mult mitralleuse, Triumph és napégő petroleum lámpák. A ki csak egyszer is megpróbálta ezeket a valóban könnyen kezelhető s mindig tisztán tartható lámpákat, az számúzi végképpen az idejét mult petroleum-lámpákat lakásából.

— **(Nem gyermek kezébe való**

a — pisztoly.) Tegnap délután Tóth Miska 17 éves subanc, a ki jelenleg az üszőghi postát hordozza vállain az állomástól egészen a postahivatalig, unalmában egy régi rozsdás pisztolyal játszadozott. Próbálgatta elsütöni, de sohasem sikerült, mert a gyújtólyuk be volt rozsdásodva. Szerencsétlenségére arra felé vette az utját egy Makai nevezetű vasuti napszámos, a ki aztán segíteni ajánkozott a pisztolyt elsütöni. A Miska gyerek ez utóbbinak már-már átnyujtotta a pisztolyt, e közben a ravasz elcsattant és Makai arca

barátai és ismerősei üdvözlését fogadta. Sokan tolongtak, hogy a szobába jussanak

Mind közül is kivált egy halványarcu, ideges gyönyörű teremtés, a ki csakhamar eltűnt az ajtó mögött. Már mind elmentek, de az az érdekes nő még nem jött ki. Ilonát sejtelmek gyötörték. Tudta már ki az a nő.

Végre megjelent a művész s halványan, leütött szemekkel így szólt:

— Megbocsáss, ma egyedül kell hazamennem, én . . . én . . . a közreműködőkkel vacsorálok.

Ilona minden reményt feladott. Csak még egy kísérletet tett.

— Jer velem! A gyermekhez! könyörgött halkán, vergődő lélekkel és szeméit, hűséges, jó szeméit köny borította el.

Pál: még halványabb lett. Látszott rajta, hogy vivódik.

— Nem lehet, nyögte végre hosszas szünet után,

— Akkor Isten veled!

És Ilona elment és Pál nem tartóztatta.

— Mindennek vége! gondolta magában Ilona, mikor fásult szívvvel hazaért.

— Látod, megjártad, lelkem! mondta az öreg néni.

— Igaz, megjártam, suttogta Ilona s szomorúan mosolygott.

Elment — vele. Pál levélben bucsuzott Ilonától. Azt írta, hogy megbocsátott

tele lett puskaporral és vérrel. Szerencse a szerencsétlenségben, hogy magja nem volt a fojtásnak és így egy kis bőrfolytonossági hiányon kívül egyéb baja nem lett Makainak, a kit aztán rögtön beszállítottak a pécsi kórházba.

— **(Kamarai hangverseny.)**

A „Pécsi Zenekedvelők Egyesülete“ 1896. december hó 7-én, hétfőn esti 8 órakorja „Pécsi jót. négyzet“ helyiségeiben tagjai számára kamarai hangversenyt rendez, melynek műsora a következő: 1. Beethoven: Zongora négyes. Előadják: Preuss Adolf ur (zongora), dr. Szabó István ur (hegedű), Girardi József ur (mély hegedű), Zoller Nándor ur (cello). 2. a) Rubinstein: „Der Engel.“ b) Abt: „Fliege, du Vögelein“, ket-tősök. Éneklik: Cankl Mitzi és Zelesny Sarolta urhölgyek. Zongorán kíséri Preuss Adolf ur. 3. Major J. Gyula: Magyar Sonata, Hubay Jenőnek ajánlva. Előadják Némethy Mariska (zongora), Lóhr Vilmos ur (hegedű). 4. Tschajkowszky: Elegia. Vonós zenekarra.

Nem tagoknak belépti-díj egy korona.

— **(Barabás Béla és a paksi zsidók.)** Barabás Béla az orosházi banketten nagy derűtséget keltett a következő anekdotájával. Beszédjében azt a kérdést vetette fel, hogy: mi különbség van a paksi és az orosházi zsidók közt?

A megfejtés az ismeretes adoma:

A paksi zsidók templomot akartak építeni, de nem volt pénzük. Elhatározták, hogy egy budapesti bankártól kölcsönöznek annyi pénzt, a mennyire szükségük van. A bankárhoz tíz tagu küldöttséget menesztettek.

A bankár kijelentette, hogy nem ad kölcsön pénzt, mert a paksi zsidók, nem szeretnek fizetni.

Erre a kijelentésre így szól a küldöttség vezetője:

gyermeké anyjának, aki javulást ígért. Nem bírta eltaszítani. A gyermeket is magához vette; pedig a kicsike sirt és nem akart elmenni . . . Ilona sirt, mikor a gyermektől bucsuzott. A vőlegényére száraz szemekkel gondolt.

— Tíz évig hű maradtál ehhez a könynyelmű emberhez. Most azzal fizet, hogy cserben hagy.

— Nem hozzá voltam hű. Csak nem szerettem mást. Elvégre nem ő az oka.

— És milyen nőért hagyott el!

— Hagyd el, nénikém! Ez a dolgok természetes rendje. Derék jólelkű nő sohasem vehette volna rá, hogy cserben hagyjon. De a férfiak mind ilyenek. A rosszat, az izgatót, nem tudják feláldozni, ha életükbe is kerül. Ez már a vérükben van.

— Csak nem akarod mentegetni? jegyezte meg szemrehányóan a néni.

Ilona hirtelen felemelkedett és keserűen, kitörő gunynyal mondta:

— Azt nem teszem. De értem, hogy vetélytársomnak kellett győznie. Ha még egyszer a világra születnék, amitől Isten óvjon, hát majdnem . . . igen, azt kívánám, hogy rosszlelkű, hűtlen nő legyek, mert azoknak áll a világ.

Egy darabig gondolataiba merült s aztán keserűen mosolyogva így folytatta:

— Eszembe jut, hogy gyakran angyalnak nevezett. Ugy látszik, igaza volt. Mert az angyaloknak a mennyben a helyük, a földön nincs számukra boldogság.

itt van? mormolta némi hallgatás után. — Csodálatos mindig akadnak közvetítők, akik elárulják az embert. Mit akarhat tőlem?

— Kérdezd meg, ha kíváncsi vagy, válaszolt Ilona hidegen.

— Tudod, hogy végeztem vele, felelt Pál ingerülten. — De azt akarom, hogy békén hagyjon. Minek is fut utánam? Csak téged szeretlek, egyedül téged, — ismételte szenvedélyesen, mintha valaki ellentmondott volna neki. Hidd el csak téged szeretlek!

— Így, így, csak ismételd magadnak. Talán végül magad is elhiszed.

És izgatottan föluggott.

— Még szabad vagy, Pál. Ezt ne feledd!

— De én nem akarok szabad lenni. Én hozzá tartozom, hozzád vagyok kötve.

— — — — —
Az az asszony nem jött el ismét. Nem is irt. Pál folyton idegeskedett és türemetlenül várt valamit.

— Mi bajod? kérdé egyszer Ilona.

— Semmi! Ugyan mi bajom lehetne. Izgatott vagyok a hangversenyem miatt. Bár csak tud volnék rajta.

— Igen, bár csak mindenem tud volnánk, mondta Ilona különös hangszíjjal.

Végre elérkezett a hangverseny napja. Ilona az első széksorban ült és gyönyörködött a művész zajos sikerében. Egész virágözön vette körül a művészt, a mikor a közönség eltávozott, Ilona kiment a folyosóra és várta vőlegényét, a ki a művész-szobában

— A paksi zsidók épügy megfizetik tartozásukat, mint akárki más.

— No, ha szeretnek fizetni, mondjon nekem csak tiz paksi zsidót aki megfizeti tartozását.

— Mondok kérem, mondok — felel a szónok — többet is.

— Ne mondjon többet, csak tizet.

A zsidók összenéznek, sugdosnak, de csak nem bírnak tizet megnevezni.

A bankár látva szorultságukat, így szólt:

— No, ne mondjanak tizet, csak egyet.

Megint összenéznek és sugdosnak, de csak nem állnak elő egygyel sem.

Végre nagy sokára így szólt a küldöttség vezetője.

— Nagyságos uram, muszáj annak az egy jó fizető zsidónak épen paksinak lenni?!

Igy vannak az orosz zsidók is. Ropant hangoztatják, hogy ő köztük sok 48-as van s mégis a szavazás alkalmával egyetlenegy sem szavazott Veres Józsefere.

— (A lerészegedés a magyar nyelvben.) A magyar nyelvnek kifejtéseit a verekedésre már összegyűjtötte Jókai Mór. Most a „Magyar Nyelvőr“ legutóbbi érdekes tartalommal megjelent számában Kiss Ernő a berugás szinonimikáját közli, csak azokat melyek Csanádmegyében használatosak. A makói ember — ugymond a cikkecske — is beaszekurál, beállit, becithingöl, becslekszik egy pár litert, becsudálkodik, becsöcsint, mint a tataiak is, beérkezik, akár

a veszprémi ember, bekáfol, beköpöröcöl, mint Kecskeméten is megteessik, beképel, bekap, belöcsöl, benyakal, benyal, alaposan beruháskodik az itallal, de már a szatmáriakkal együtt berüttyenteni nem szokott, csak betürközik néha-néha. Ilyenkor aztán be van hajitva. be van rugva, elázott, ellátta magát, felöntött a garatra, elkészült, kikészült. Erre nincs mit tenni s felhuzott állapotban, vagy jól felhuzva botorkál hasafelé s nem igen látja az utat, bár illuminálva van. Mentetgetőzik is otthon az asszonya előtt, hogy csak fölhörpintett, egy kicsit az üveg fenekére nézett, s féteherre akarta magát leinni. De az asszony nem hisz neki. Hiszen látja, hogy gógyos, kapatos, kótyagos, sőt egészen tökrészeg. Hanem aztán az is megesik, hogy az asszony is öntögeti a bort a konty alá, körösztbe áll a szöme csakhamar. De azért, kivált ha embere is veletart, rózssaszinben látják a világot. Elkövetkezik azonban, hogy oda lesznek mind a ketten. Ugy berugnak, mint egy ágyu, részeket lesznek, mint a csap, s azt se tudják fiuk-e, vagy leányok. De azért a makói ember nem szokta meghuzni a nagy harangot, sem úgy berugni, mint egy ur, vagy mint egy csikó, majmot sem fog, mint a hogy mindezt Léván megteessik. Az Orbán süvegét se szokta fölteni, se félig meddig jó fejjel lenni, se nyakban nincs. Azt sem mondja, a mit egy kitűnő nyelvészünk szokott mondani: Ingadozik a magyar nyelv. Hanem bizony duplásik a szeme, bár nincs úgy kinyalva, mint az öreg

ökré. Igy csak Félegyhásán esik meg. Beszeg azonban másnap, mikor sinterődött a gyomra, pókháló, kicsike a szeme, vagy éppen cörnán lógnak a szemei, — de megfogadja, hogy nem iszik többet! Hanem hát csak a fogadásnál marad mindig . . .

Jegygyűrtük Nász és Menyasszonyi ajándékoknak alkalmas tárgyakban óriási szép raktárt mindenféle kül- és belföldi ékszerekben u. m. brilláns fülbevalók, karkötők, gyűrűk, haj-, mell- és nyakékek, továbbá a legfinomabb arany női-órák és láncokban eredeti gyári árák mellett található Schönvald Imre ékszerésznel, Pécsen király- (fő) utca, a Hattyu épületben.

T a n ú g y.

(Gazdasági ismétlő iskolák. A törvényhozás termében minduntalan történtek felszólalások a végett, hogy a földmivelő nép gyermekei a népiskolákban olyan fokú gazdasági oktatást nyerjenek, amelyet később az életben hasznukra fordíthatnak. A népiskolai törvény bizonyos utmutatásokat követel ugyan az elemi népiskolától, de harminc esztendő tapasztalat megmutatta, hogy az eddig követett rendszer nem vezet célra. Wiassics miniszter most az ismétlő iskolák keretében fogja a törvény rendelkezéseit érvényre juttatni. A földmivelési miniszterrel

hogy ki vagyok, azt hiszem, elfogadják az orosz nemes ajánlatát, ha az idegennek visszautasították is.

As illendőség úgy hozta volna magával, hogy ők is bemutatkozzanak, de anélkül, hogy összebeszéltek volna, nem mondták meg nevüket.

— Köszönöm, a barátom nevében — mondta Cavaroc — azonban önt a sétakocsizásban zavarnánk most és nincs is egyedül.

— Igazuk van, az unokahugommal vagyok, de négy hely van a kocsiban, és Helén is nagyon szívesen hosszabbítja meg a sétáját.

— Az unokahuga — mondta magában a kapitány. Mindjárt mondtam Jonvillenek, hogy téved. De legalább most ő is be fogja látni.

— Az unokahuga — látnom kell minden áron — gondolta Jonville.

A Landauer azonban tiz lépésnyire állott tőlük s a hölgy háttal ült feléjük. Ha tehát a gróf ajánlatát visszautasítják, lehetetlenség lesz a szeme közé nézni.

— Jöjjön uram, jöjjön — sürgette Borodino gróf — de ne erőltesse meg magát. Majd szólok a kocsi-somnak, hogy hajtsen ide.

— Ezüstcipba fujt, mire a kocsi, aki úgy látszik, szokva volt ehhez a jelhez, ügyes fordulattal eléjük állította a hintót.

Ezt a pillanatot várta Jonville, azonban mégis csalódott, mert a hölgy, mintha szántszándékkal tenné, a másik oldalra tekintett s az arcát most sem láthatta.

— Elfogadom szíves ajánlatát gróf — mondta hitetlen elhatározással Jonville — de a legközelebbi

len fickó. Én mondom azt önnek s ha valami kifogása volna a szavaim miatt . . .

A többit elnyelte az utca tomboló, sikoltó lármája. Egyébként nem volt kedve a hintó tulajdonosának a kihívó szavakra válaszolni. Helyette Jonville vette fel a szót:

— Ó az!

— Kicsoda? — kérdezte az őrnagy. Mi közünk hozzá, ehhez az ostoba cselédhez?

— Nem a kocsiáról beszélek, hanem az uráról, aki együgyűen a Café Americain titokzatos vendégével.

— Szép. Akkor hát nyomot találtunk és nemsokára azt is meg fogjuk tudni, hogy hol lakik. Egyszerűen mindaddig követjük, a míg haza nem megy. Aztán annak a megállapítására kerül a sor, hogy ő-e az az ur, akit mindig annak a szőke hölgynek a társaságában láttál.

— Ami ezt illeti, bizonyos vagyok a dolgomról.

— Annyit mondhatok barátom, hogy ha csakugyan az ő szőke szépségének vágta el a fejét, akkor hamar megvigasztalódott. Láttad, egy hölgy ült az oldalán.

— Egy nő? — ismételte Jonville. — Alig néhány órával a felesége halála után már más nőszeméllyel kocsizni ki? — Ez lehetetlen!

— Azt mondom neked, hogy a magam két szemével láttam. Még a kalapja díszítésére is emlékezem. Egyébiránt csak tőled függ, hogy a szavaim hiteléről meggyőződjél. Tégy kedvére a paripádnak, eressd meg a kantárt s mindjárt mögöttük járunk.

Jonville nemcsak hogy megtette ezt, hanem még

egyetértőleg már megállapította a három évre terjedő „gazdasági ismétlő iskola” szervezését és tanrendjét. Igen helyesen utal a miniszter a közigazgatási bizottsághoz intézett körrendeletében arra, hogy a tizenhárom—tizenöt éves tankötelesek szellemi és testi fejlettségétől több siker várható. De van az intézkedésnek az igazi célján kívül egyéb haszna is; egy csapásra életképesé teszi az ismétlő iskolát, a melytől a földmivelő nép idegenkedve fordult el a másrészt segíthet a néptanító helyzetén, amennyiben a miniszter a szegényebb községeket hajlandó némi állami segélyben részesíteni, azzal a kikötéssel, hogy ez a segély első sorban csak a tanítók tiszteltdíjának fedezésére fordíttassék. A miniszter az ügy támogatására a törvényhatóságokat, az egyházi főhatóságokat és a közigazgatási bizottságokat hívja fel és a tanfelügyelőknek figyelmébe ajánlja, hogy az ily ismétlő iskolák érdekében buszítólag tárgyaljanak a községekkel. A néptanítók gazdasági kiképzése céljából már a nyáron három földmives iskolában tanfolyamot rendeztek be a tanítók számára, jövőben pedig akként kíván gondoskodni a miniszter a tanítás sikeréről, hogy részint a tanítóképzésben, részint néptanítóknak a földmives iskolák két évi tanfolyamára ösztöndíjas helyeket rendszeresít.

Törvényszék.

§ Tankerületi főigazgatónk felesége vád alatt. A n j e s z k y Adolf székesfehérvári főreáliskolai tanár leányát hónapokkal

előtt eljegyezte Hennenberg báró. Az esküvő azonban, későbbi akadályok miatt elmaradt. Ez akadályok nyilvánosságára kerültek, mert a vőlegény, ki nap-nap után névtelen leveleket kapott, a melyeknek női kézre valló betűi csunya rágalmakat szórtak a menyasszonyra, a vőlegény pedig ennek hitelt adva felbontotta a mátkaságot. A becsületében megtámadott urhölgny nyomozást indított a névtelen levelek írója után és feljelentette egyik legjobb barátját: Sp i t k ó Lajos tankerületi főigazgató feleségét. Ő nagyságát azzal vádolta, hogy ő írta a névtelen leveleket és ő a nő Galeotto, ki a város pletykájának dobta martalékul az ő becsületét. Ez ügyben a napokban volt tárgyalás a budapesti fenyítő járásbíró előtt és bár Spitzkóné azt állítja, hogy ő nem írta ugyan a leveleket, de ő adta azokat a postára, mert a postaépület előtt elmenve, ott egy szegény asszonyt karján síró gyermekkel talált, ki esdekelve kérte, hogy adná fel helyette az átadott ajánlott levelet, mert ő nem jért ehhez, — a bíró elfogadta ezt a védekezést és minden bizonyító eljárás nélkül a panaszos által bejelentett irászakértők meghallgatását is mellőzve, fölmentette Spitzkó Lajosnét a rágalmazás és becsületsértés vádjáról.

§ Az augusztusi vásár utójátéka. Az augusztus 2-iki vásárra valami D a r a József nevű fiatalember készült Pécsre, valószínűleg, hogy itt zsebjeit holmi más tulajdonát képező

dolgokkal töltsen meg, állítólag pedig, hogy lovakat vásároljon. Keresztet vetett és Isten segítségével utnak indult. Kedvező szél hajította csónakját, mert már utközben talált embert, ki neki felült és pedig Szabó József személyében, kinek megígérte, hogy a vásárra elvezeti, ott pedig kalauzolja. A kikötött díj jó ebéd volt, mely alatt társa zsebéből 105 frtot elcsent, a mivel hazafelé akart indulni, de a csendőrök elfogták és mai nap a büntető bíróság elé állították, hol azzal védekezett, hogy ő a pénzt azért kapta, hogy cserébe három ropogós százast, természetesen hamisat adjon. Bankócsinálás miatt azonban feljelentés tétetett ellene már előzőleg, miért is e két ügyben egy ítéletet foghozni a törvényszék.

§ Részeg a fotografusnál. J e r g e r Ferenc mohácsi molnárinas nagy szükségében lehetett a pénznek, mert kártyaadósságait megfizetni becsületbeli kötelességnek tartotta; mivel azonban foglalkozása elég jövedelmet nem hozott, éjnek idején heosont a mohácsi fényképész hálószobájába, ott ruhaneműket vett magához, mégis hogy a fotografus ne legyen kénytelen másnap Ádám kosztümében megjelenni látogatói előtt, hétköznapi ruháját meghagyta neki, a mellényzsebben hevert 161 frtot azonban előbb bezsebelte. Kevésnek találván e pénzt, másnap Simonkovich Ferenc aranyórját is elcsente, mindent állítása szerint részegségében tudtán kívül. A törvényszék nem tartotta valószínűnek, hogy egy részeg ember annyira éber

meg is sarkantyuzta a hátasát, mely óriási ugrásokkal törtetett előre.

— Agyonhajszolod a lovat! — kiáltott utána Cavaroc. — Isiben kiadja a páráját.

Jonville azonban nem hallgatott rá; csak az járt az eszébe, hogy utol kell érnie a Landauert, akármi történjék is. Most kivált a kocsi-korzóból a a madridi-utra csapott át. Jonville galoppban követte, Cavaroc is utána vágatott.

— Mi az ördögnek törli magát annyira — dörmögte bossusan. — A hintó úgy sem menekül előre s ha a tulajdonosának csak a lakcímét akarja tudni, kényelmesen szemmel tarthatjuk anélkül, hogy agyonhajszolja a paripáját.

Jonville azonban bizonyosságot akart szerezni, hogy ki az a szőke nő, aki mellette ül, mert nem hitte el, hogy tegnap óta már-gazdát cserélt volna az ismeretlen ur szive. Csakugyan utolérte a Landauert s mellette lovagolva, kénye-kedve szerint szemügyre vehette a kocsiiban ülő nőt. Hanem most meg a paripájával gyült meg a baja. A toporzékoló lovak megbokrosították s egy vad ugrással ledobta magáról lovasát, aki közvetlenül a hintó elé esett. Ha Cavaroc most erős kézzel a gyepőt meg nem kapja, Jonville a paták közé kerül.

— Megsértültél? — volt az első kérdése.

— Nem — felelte tompa hangon s barátja karjára támaszkodva, talpra próbált állni, azonban fájdalmas sziszzenéssel ismét visszahanyatlott.

— Azt hiszem, hogy a lábam kifocamítottam — mondta haragosan.

— Átkozott história! Szerencsétlenséget hoz ránk

ez az ember. Most szépen belekerültünk a csávába! Hogyan szállítsalak haza? A Landauerben ülökkel persze édeskeveset törődtek most már. Annál jobban csodálkoztak, mikor a hintó tulajdonosát egyszerre csak maguk mellett látták. Ugyanazon ember volt, aki már a Café Americainba is feltűnt nekik óriási termetével s akiről Jonville azt állította, hogy a meggyilkolt asszony férje.

Közelről nem látszott olyan ijesztőnek s nagyon barátságos volt a hangja, mikor megszólította őket.

— Őszintén sajnálom uraim a balesetet.

— Szép — válaszolta kurtán a kapitány — de hát mi nem okoljuk önt a szerencsétlenség miatt.

— Aminthogy nem is vagyok oka — felelte mosolyogva az ismeretlen ur. Hanem azért, ha vissza nem utasítják, szívesen felajánlom szolgálataimat. Látom, hogy ön képtelen hazameenni — Jonvillehez. — Üljön a kocsiimba, majd a lakására viszem. Kapitány ur lóháton van, ha kedve tartja, elkísérhet bennünket.

Meglepődve tekintett a két jóbarát egymásra.

Cavaroc az idegen előzékenységéből azt a következtetést vonta, hogy nem terheli büntény a lelkiismeretét. Jonville már bizalmatlanabb volt, hanem minden körülmények között alkalmasnak találta az időt, hogy megfigyeléseket tegyen.

Mégis haboztak, hogy elfogadják e az ajánlatot, de a másik udvariasan nógatta őket.

— Még be sem mutattam magam — folytatta. — Borodino Miklós gróf vagyok a Passy-rakparton lakom. Éppen a napokban vettem ott egy palotát, miután az szándékom, hogy Párisban telepszem le. Miután tudják,

lehesen, hogy éjnek idején más lakosztályába berontani, onnét pénzt ellopni, majd másnap másnak óráját elzsebelni és azt a zálogházba elhelyezni képes legyen, de vádlottat e szokatlan rekordért megjutalmazni akarta, másfélévi börtönbüntetéssel kedveskedett neki, miben Jerger Eerene megnyugodott és megígérte, hogy ezután csak nappal megy fotografushoz, akkor is azért, hogy magát lefényképeztesse.

Országgyűlés.

— **A képviselőház ülése december hó 2-án.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A képviselőház mai ülésén az elnök bejelentette azoknak a képviselőknek a névsorát, a kik a képviselőséggel összeférhetetlen állásaikról lemondtak. A kettős mandátummal bírók közül Zsilinszky a békési mandátumot tartja meg s így a sólyomi kerületben új választás lesz. Ezután a bizottságok letették az esküt; majd a kérvényekkel megtámadott mandátumokat sorolták ki a bíráló bizottságok között. Apponyi és Gajari mandátumai a 9 ik bizottsághoz kerültek. (Ennek a bizottságnak tagjai: Iszekutz Marcell, Kovács Pál, Meskó László, Molnár Béla, Molnár János, Simó Lajos és Szivák Imre.) Házjegyzőknek megválasztottak ezután **Lázár Árpád** és **Rakovszky István**. Az interpellációkra kerülvén a sor, Polonyi interpellálta meg Bánffy a „Hamburger Nachrichten” leleplezése tárgyában. Szemére lobbantotta Bánffynak, hogy a trónbeszéd agyonhallgatta a külügyeket, a mi arra vall, hogy a magyar képviselőház elől a külügyeket egészen el akarják vonni. Felmerült az a hír is, hogy a trónbeszédnek a kormány által felterjesztett tervezetében benne volt a külügyekről szóló passzus, de mivel sem Bánffy sem Goluchowszky nem tudták a külügyi helyzetet kellő formában megrajzolni, ki kellett az egészet törölni a trónbeszédből.

Bánffy rövid válaszában elismeri, hogy bele kellett volna venni a trónbeszédbe a külügyi passzust, már azért is, mert akkor Polonyi nem interpellálhatott volna, (szörnyűsége miniszterelnöki szellemesség!), de azért konstatálja, hogy a külügyekben semmi lényeges változás nem történt.

Kossuth Ferenc terjesztett elő ezután interpellációt a miniszterelnökhöz, melyben kérde: igaz-e, hogy a kormány az Auszriával fennálló vám- és kereskedelmi szerződést felmondta, s ha igaz, miért nem közölte ezt a megalakult képviselőházzal? — Kiadatott a miniszterelnöknek.

NYILT-TÉR*)

Kitűnő Angol

TEA-RUM

James Walters & Comp. londoni cégtől, —

továbbá: valódi ó

Slavon-Szilvorum

eredeti palackokban 1 frt 20 kr.

NICK A. K.-nál Pécsen,

király-utca 2. sz. és Bazár udvar.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTAV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Haszonbérbeadás.

Nagykozár községhez tartozó **Zsomenye pusztai**

gazdasági birtok,

mely áll: lakházból, kertekből, gazdasági épületekből s körülbelül: 74 kat. hold szántóföldből és 39 kat. hold első osztályu rétből, s mely birtok Pécs városától egy órai távolságban fekszik: 1897. évi Január 1-től 6, esetleg 10 évre haszonbérbeadatik.

— A feltételek **SIMONFAY JÁNOS ügyvédnél Pécsen Megye-utca 18. szám alatt** megtudhatók és az ajánlatok 1896. December 18-áig ugyanott írásban, vagy szóval megtehetők.

Köhögés,

rekedség és elnyálkásodás ellen legjobb hatású szer a **RÉTHY-féle**

Pemetefü-czukorka,

mely ezen bajokat gyorsan megszünteti. Kapható minden gyógyszerertárban. Egy doboz ára **30 kr.** 5 dobozzal **1 frt 50 krért** bérmetve küld

Réthy Béla, gyógyszerész Békés-Csabán.

Egy háló-köntös 9 frt

a Zentler-féle ruharaktárban

Király-utca 1. sz. városházával szemben.

Richter-Morgony-Pain-Expeller
Liniment. Capsici comp.

Ezen hirtelen hátszer elmentált az idő megpróbáltatásának, mert már több mint 27 év óta megbízható, fájdalomcsillapító bedörzölőként alkalmazták kézvezényél, csizmái, tagcsigatásnál és meghűléseknél és az orvosok által bedörzölősekre is mindig gyakrabban rendeltek. A valódi Morgony-Pain-Expeller, gyártója Morgony-László elnövesés alatt, nem titkos szer, hanem igaz népszerű hátszer, melynek egy hátszerében sem kellene hiányozni. 40 kr., 70 kr. és 1 frt. üvegenkénti árban majdnem minden gyógyszerertárban kapható van; főraktár: **Több Állami Gyógyszertár Budapestben.** Berúvásnál alkalmasan igen óvatosan legyünk, mert több kisebbbirtok utánsát van forgalomban. **Mi sem csak megkérjük, az minden egyes árut Morgony védjeggyel és Richter cégjegyzékével látni és az eredetét utasítás vissza.**
RICHTER F. ÁB. és társa, ca. és kir. udvari orvost, BUDAPEST.

1717. szám.

b. v. 1896.

Árverési hirdetmény.

Alulírt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102 §-a értelmében eszennel közhírré teszi, hogy a pécsi kir. járásbíróóság 1896. évi 6273 számú végzése következtében, Dr. Müller János ügyvéd által képviselt, C-onka István javára, Wranitsch György ellen 75 frt s jár. erejéig fogatosított biztosítási végrehajtás útján felül és lefoglalt és 1576 frt 50 kr-ra becsült halottas kocsi és felszerelésből álló ingóságok nyilvános árverésen eladotnak.

Mely árverésnek a pécsi kir. járásbíróóság 26561 1896. számú végzése folytán 75 frt tőkekövetelés, ennek 1886. évi márczius hó 3 napjától járó 6,° kamatai és eddig összesen 28 frt 50 kr-ban bíróság már megállapított költségek erejéig Pécsen **Indóház utca 27. szám** leendő esküszülésére 1896. évi december hó 12. napjának d. u. 1/2 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. cz. 107. és 108. §. értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérők becsáron aul is elfognak adadni.

Kelt Pécsen, 1896. évi november hó 26 napján.

Engler Kálmán

kir. bírósági végrehajtó.

Életnagyságu

arczkép

krétarajzban.

Legszébb szobadisz.

Legkedvesebb emlék.

Legalkalmasabb ajándék karácsony és újévre.

Egy legújabb módszer segítségével 24 óra alatt életnagyságu mellképeket készítenek művészi kivitelben, eddig még soha el nem ért tökéletességgel és olcsó árban.

Tessék árjegyzéket kérni.

KOHN DÁVID, Budapest, Károly-körut 17.

Ügynökök mindenütt kerestetnek.

MEGÉRKÉZTEK

a legújabb báli

 meghívó-

és

tánczrend-minták!

TAIZS JÓZSEF

könyvnyomdája

Pécsett,

Mária-utca 1. szám a királyi tábla átellenében.